

Secessió: nou capítol

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.
subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronot (*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmea, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupí, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Foto de la portada: EFE.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

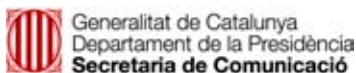
Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Aquesta setmana el serial de la desmembració de la llengua catalana ha afegit un nou capítol al disbarat històric. El Partit Popular ha presentat una proposta no de llei a les Corts Valencianes en què insta el govern d'Alberto Fabra perquè demane a la Reial Acadèmia Espanyola de la Llengua que canvie l'entrada corresponent al "valencià" en el seu diccionari. L'explicació de motius de la proposta recupera el vell catàleg de barbaritats del secessionisme lingüístic local. Una vegada més, la gent amb un mínim de coneixement –la gent alfabetitzada en condicions no paranormals– ha assistit estupefacta a una enumeració de tòpics que fan caure de tos. El "valencià" és una llengua preromànica –"prehistòrica" en diuen ells; antediluviana, es podia arrodonir amb ironia–, formada a còpia de substrats ibers delirants, que no tindria res a veure amb la llengua catalana i que, per contra, potser fins i tot podria formar part de les famílies de l'èuscar.

El reguitzell de desficiacs no és nou. Els valencians van haver de suportar com durant dues dècades un catàleg de personatges pintorescs, sense contacte amb la realitat o amb una mala bava infinita, defensaven tota mena de teories fins i tot contradictòries en un intent insensat de demostrar que "valencià" i "català" són dues llengües "distintes". Les persones mínimament documentades són conscients que l'intent és qualsevol cosa menys "científic". Els objectius dels partidaris de la "llengua valenciana diferenciada" –com els del lapao– són desmembrar i afeblir el català, i doncs convertir la variant local en una parla folklòrica, inofensiva i inútil, i estigmatitzar com a "traïdors" i "renegats" tots aquells que sí que tenen un interès real a mantenir-la viva i activa. Amb la maniobra, a més, els defensors del secessionisme conflictivitzen l'idioma i intenten traure'n tot el profit polític i electoral possible.

Per què el PP valencià, que semblava resignat a acceptar que a l'administració pública i a l'ensenyament l'únic "valencià" factible és el que accepta la normativa fabriana, ha tornat ara a recuperar la dèria secessionista? Potser perquè la iniciativa de les Corts d'Aragó els ha deixat en evidència i volen superar-la? O perquè les enquestes comencen a reflectir un transvasament de vot popular cap a Unió Progreso y Democracia realment preocupant? Siga com siga, la proposta del PP evidencia un sucursalisme mental incurable. L'organisme que té competència legal sobre "el valencià" és l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. Mirar ara cap a la Reial Acadèmia com a autoritat que hi tinga la darrera paraula evidencia una vegada més la satel·lització infinita dels populars valencians

Als nostres lectors

El perill es diu UPyD

Des del 2008 els vots d'Unión Progreso y Democracia al País Valencià no han deixat d'augmentar. A les eleccions al Parlament espanyol del 2011 el partit més fervorosament unionista de tot l'arc polític espanyol va aconseguir-ne 146.064 a les tres circumscripcions valencianes i un dels cinc diputats de la formació al Congrés. Des d'aleshores les enquestes no han deixat de reflectir un ascens que podria condicionar en el futur les majories en moltes institucions valencianes. Si la tendència es manté, el partit que es proclama exclusivament "nacional" podria decidir el color del pròxim govern valencià. Víctor Maceda analitza aquesta setmana totes les contradiccions i els enfrontaments dins UPyD al País Valencià, i quines són les seues pretensions.